

Книга Даниїла - Номер шістдесят

Молитва Даниїла і таємниця восьмого царства: одкровення останніх днів

Jeff Pippenger

2024-01-24

У сімнадцятому й вісімнадцятому розділах Одкровення ангел приносить Іванові видіння суду над папством. У викладі її остаточного суду представлені царства біблійного пророцтва.

Тут розум, що має мудрість. Сім голів — це сім гір, на яких сидить жінка. І є сім царів: п'ятеро впали, один є, а інший ще не прийшов; і коли прийде, має залишитися на короткий час. А звір, що був і якого немає, — сам він восьмий, він із семи, і йде на погибель. Об'явлення 17:9–11.

Івана духовно перенесли у 1798 рік, де йому було дано зрозуміти, що сім голів на звірі, який ніс на собі папську жінку, — це сім царів. Цар — це царство, а царство в біблійному пророцтві також є головою. У 1798 році п'ять царств упали, і одне тоді панувало. Сьоме царство було ще попереду, і його представляли десять царів. Потім Івану було повідомлено, що восьме царство — це папський звір, який є з семи. Папство було п'ятим царством і дістало смертельну рану, тож коли його смертельна рана зцілиться, воно стане восьмою головою з-поміж семи.

У другому розділі книги Даниїла першими чотирма царствами є Вавилон, Мідійсько-перське царство, Греція та Рим. Ці чотири буквальні царства також символізують чотири духовні царства і разом вказують на вісім царів, або голів, із сімнадцятого розділу Об'явлення, бо Ісус завжди показує кінець чогось через його початок. Другий розділ книги Даниїла — перша згадка про царства біблійного пророцтва, а сімнадцятий розділ Об'явлення — остання; тож вони мають узгоджуватися, бо Бог ніколи не змінюється.

П'яте царство, що впало у 1798 році, було духовним Вавилоном, папством. Шосте царство, яке було при владі у 1798 році, було дворогим царством, прообразом якого слугувало двороге царство мідян і персів. Сьоме царство, що складається з десяти царів і яке у 1798 році ще не прийшло, — це єдиний світовий уряд, прообразом якого була Греція, єдиний світовий уряд Олександра Великого. Восьма голова, що була з числа семи, була п'ятим царством, яке мало смертельну рану, але знову ожило, коли смертельна рана була зцілена.

Суд над великою блудницею припадає на "годину" кризи недільного закону, тобто на період, що починається з недільного закону у Сполучених Штатах і триває впродовж історії аж до закриття часу випробування для людства. У тій "годині", яку книга Даниїла називає "днями тих царів", Бог поставить Своє Царство. У тій "годині" виливається пізній дощ.

Пізній дощ зійде на тих, хто чистий — тоді всі отримають його, як і раніше.

"Коли чотири ангели відпустять, Христос встановить Своє царство. Ніхто не отримує пізнього дощу, крім тих, хто роблять усе, що можуть." Спалдінг і Маган, 3.

Виливання пізнього дощу є поступовим, бо воно узгоджується із судом, а суд є поступовим. Міллеріти розуміли, що вони живуть на рівні ніг зображення з другого розділу книги Даниїла. Вони вірили, що Рим був останнім земним царством, і вони мали рацію, але їхнє розуміння було обмеженим.

«Дні цих царів» справді мають місце в історії царства Риму, але це не історія язичницького чи папського Риму, а історія сучасного Риму. Міллеріти розглядали язичницький і папський Рим як одне царство і, роблячи це, використали уривок з книги Єзекіїля про останнього царя Юдеї (Седекію), щоб обґрунтувати своє розуміння.

А ти, безбожний, нечестивий княже Ізраїля, настав твій день, коли беззаконню настане кінець, — так говорить Господь Бог: зніми діадему і зніми вінець; це не залишиться тим самим: піднеси смиренного, а високого принизь. Я переверну, переверну, переверну його; і його більше не буде, доки не прийде той, кому належить право; і я віддам його йому. Єзекіїля 21:25-27.

Починаючи від Седекії, мали бути три царства, які були б «повалені», і це привело б до Христа, Якому «належить це право» — правити. Вавилон, Мідійсько-перське царство та Греція — усі мали бути повалені аж до царства Риму, і під час існування того четвертого царства Христос мав прийти й заснувати царство. Він саме це й зробив.

Передусім серед тих, хто стрімко вів народ до руїни, був їхній цар Сидкія. Цілковито відкинувши поради Господа, дані через пророків, забувши борг вдячності, який він був винен Навуходоносорові, порушивши свою урочисту присягу вірності, складену ім'ям Господа Бога Ізраїля, цар Юди повстав проти пророків, проти свого благодійника і проти свого Бога. У марноті власної мудрості він звернувся по допомогу до давнього ворога добробуту Ізраїля, "посилаючи своїх послів до Єгипту, щоб надали йому коней і багато людей."

«Чи матиме він успіх?» — запитав Господь щодо того, хто так підло зрадив кожне священне доручення; «чи втече той, хто чинить такі речі? чи порушить він завіт — і буде визволений? Як живу Я, — говорить Господь Бог, — воістину, у місці, де мешкає цар, який зробив його царем, чию присягу він зневажив і чий завіт він порушив, — там, разом із ним, посеред Вавилона, він помре. І не допоможе йому у війні фараон ні своєю могутньою армією, ні великим військом: ... бо він зневажив присягу, порушивши завіт, хоч і подав руку, і вчинив усе це, — не втече». Єзекіїль 17:15–18.

«Для „безбожного, нечестивого князя” настав день остаточної розплати. „Зніміть діадему, — постановив Господь, — і зніміть вінець”. Юді знову буде дозволено мати царя лише тоді, коли Сам Христос утвердить Своє царство. „Я повергну, повергну, повергну його”, — таким був Божий указ щодо престолу дому Давидового; „і його вже не буде, аж поки прийде Той, Кому він належить; і Я дам Йому його”. Єзекіїля 21:25–27». Пророки і царі, 450, 451.

Міллер мав рацію, але його розуміння було обмеженим, бо царство, яке Христос установив, коли ходив серед людей, не було остаточним земним царством. Після царства язичницького Риму ще мало бути чотири царі. Проте Христос справді заснував царство «благодаті» на хресті, але те царство не було встановлене в дні десяти царів із сімнадцятого розділу Об'явлення і не було встановлене під час «пізнього дощу». Царство, яке Христос встановить в останні дні, — це Його царство «слави». Сестра Вайт безпосередньо говорить про обидва ці царства.

Міллерити розуміли, що Христос встановив царство в історії четвертого царства, і вони мали рацію, але їхнє розуміння було обмеженим. В історії четвертого царства Христос встановив царство «благодаті», а в історії восьмого царства Він встановив Своє царство «слави». В історії, коли Він встановив царство «благодаті», Святий Дух був вилитий у день П'ятидесятниці. П'ятидесятниця є прообразом виливання пізнього дощу, в історії, коли Він встановлює Своє царство «слави».

Послання П'ятидесятниці було посланням про буквально воскресіння Христа. Послання пізнього дощу, принаймні частково, є посланням про символічне воскресіння, представлене пророкою загадкою про те, що восьмий походить із семи, яка знаходить своє виконання у звірі, а також двома рогами звіра із землі. Саме в четвертому та восьмому царствах Христос встановлює Своє Царство.

Звістка, яку учні проголосили в ім'я Господа, була в кожній деталі правильною, і події, на які вона вказувала, уже тоді відбувалися. “Час сповнився, наблизилося Царство Боже”, — такою була їхня звістка. По закінченні “часу” — шістдесят дев'яти тижнів Даниїла 9, які мали простягнутися до Месії, “Помазаника”, — Христос отримав помазання Духом після Свого хрещення Іваном у Йордані. А “Царство Боже”, про близькість якого вони звіщали, було утверджене смертю Христа. Це Царство було не, як їх навчали вважати, земною імперією. Воно не було й тим майбутнім, безсмертним Царством, яке буде встановлене, коли “царство і влада, і велич царства під усім небом будуть дані народові святих Всевишнього”; тим вічним Царством, у якому “всі панування служитимуть і коритимуться Йому”. Даниїла 7:27. У Біблії вислів “Царство Боже” вживається для позначення як царства благодаті, так і царства слави. Про царство благодаті говорить Павло в Посланні до Євреїв. Вказавши на Христа, співчутливого Ходатая, який “співчуває нашим немочам”, апостол каже: “Отже, приступаймо з відвагою до престолу благодаті, щоб одержати милість і знайти благодать”. Євреїв 4:15, 16. Престол благодаті представляє царство благодаті; адже існування престолу передбачає існування царства. У багатьох Своїх притчах Христос уживає вислів “Царство Небесне”, щоб позначити дію Божої благодаті в серцях людей.

Отже, престол слави символізує царство слави; і про це царство сказано в словах Спасителя: «Коли прийде Син Людський у Своїй славі, і всі святі ангели з Ним, тоді сяде на престолі Своєї слави; і перед Ним зберуться всі народи». Матвія 25:31, 32. Це царство ще в майбутньому. Воно не буде утверджене до другого пришествя Христа.

Царство благодаті було започатковане відразу після гріхопадіння людини, коли було задумано план викуплення винного людського роду. Воно тоді існувало в Божому намірі й за Його обітницею; і через віру люди могли ставати його підданими. Проте фактично воно не було встановлене до смерті Христа. Навіть розпочавши Свою земну місію, Спаситель, змучений упертістю й невдячністю людей, міг відступити від жертви Голгофи. У Гефсиманії чаша скорботи тремтіла в Його руці. Він міг і тоді витерти кривавий піт зі Свого чола і залишити винне людство загинути у своїй беззаконності. Якби Він так учинив, для падших людей не було б викуплення. Але коли Спаситель віддав Своє життя й останнім подихом вигукнув: «Звершилось», тоді здійснення плану викуплення було ствержене. Обітниця спасіння, дана грішній парі в Едемі, була затверджена. Тоді було встановлено царство благодаті, яке раніше існувало лише за Божою обітницею.

Отож смерть Христа — та сама подія, яку учні вважали остаточним крахом своєї надії, — виявилася тією, що назавжди утвердила її. Хоч вона й принесла їм жорстоке розчарування, вона стала вінцем доказів того, що їхня віра була істинною. Подія, яка сповнила їх жалобою й розпачем, стала тією, що відчинила двері надії для кожної дитини Адама і в якій зосереджувалося майбутнє життя та вічне блаженство всіх Божих вірних у всі віки.

Задуми безмежної милості наближалися до свого здійснення, навіть через розчарування учнів. Хоч їхні серця були завойовані божественною благодаттю та силою Його вчення, Того, хто «говорив, як ніколи не говорила людина», однак до щирого золота їхньої любові до Ісуса домішувався низькопробний сплав мирської гордості та егоїстичних амбіцій. Навіть у пасхальній світлиці, у ту урочисту годину, коли їхній Учитель уже входив у тінь Гетсиманії, між ними була «суперечка, хто з них мав би вважатися найбільшим». Лука 22:24. Їхню уяву заповнювали престол, вінець і слава, тоді як просто перед ними лежали ганьба й муки саду, судової зали, хрест Голгофи. Саме гордість їхнього серця, їхня жага мирської слави змусила їх так уперто триматися фальшивого вчення свого часу і залишити без уваги слова Спасителя, які показували істинну природу Його Царства й указували наперед на Його муки та смерть. І ці помилки спричинили випробування — болісне, але необхідне, — яке було допущено для їхнього виправлення. Хоч учні хибно зрозуміли зміст своєї звістки і не побачили здійснення своїх очікувань, усе ж вони проповідували застереження, дане їм Богом, і Господь мав винагородити їхню віру та вшанувати їхній послух. Їм мала бути доручена праця звіщання всім народам славної Євангелії їхнього воскреслого Господа. Саме для того, щоб приготувати їх до цієї праці, було допущено досвід, який здавався їм таким гірким. Велика боротьба, 347, 348.

У книзі Одкровення "розум, що має мудрість" обчислює "число людини" та розпізнає, що "ця людина" також є восьмим царством, яке походить від семи. "Людина гріха" є головою восьмого царства, яке панує над царями та купцями землі, до якого сім церков приєднуються, щоб уникнути ганьби переслідування, і яке сидить на багатьох водах.

І каже мені: Води, які ти бачив, де сидить блудниця, це народи, і натовпи, і племена, і мови. Об'явлення 17:15.

«Людина гріха» править політичним, фінансовим, релігійним і цивільним світом та всіма людьми, за винятком тих, які здобули перемогу над звіром, його образом, його знаком і числом його імені.

І я побачив ніби скляне море, змішане з вогнем, і тих, що здобули перемогу над звіром, над його образом, над його знаком і над числом імені його. Вони стояли на скляному морі, маючи Божі арфи. І співали пісню Мойсея, слуги Божого, і пісню Агнца, кажучи: Великі й чудні діла Твої, Господи Боже Всемогутній; праведні й істинні шляхи Твої, Царю святих. Об'явлення 15:2, 3.

"Мудрі", які розуміють "примноження знання", коли з Одкровення Ісуса Христа знято печать, — це ті, хто має "розуміння" і "обчислює число звіра: бо це число людське; а число його — шістсот шістдесят шість". Це "розуміння" становить частину трьохетапного випробувального процесу, який завжди відбувається, коли Ісус знімає печать із пророцтва. Ось чому зазначено, що вони "здобули перемогу над" "числом його імені".

Здобути перемогу — це пройти випробування, і ті, хто є «мудрими» та «розуміючими», здобувають перемогу, пов'язану з числом 666; у вірші також зазначено, що існує вісім царств, і що восьме є з семи. Ця «таємниця» відображена в другому розділі книги Даниїла, адже Даниїл молився, щоб зрозуміти «таємницю». Одкровення про те, що існує вісім царств, і що восьме царство є з семи, а число цього царства — 666, є тією таємницею, яку, як показано, Даниїл отримує у відповідь на свою молитву, а Даниїл уособлює «мудрих» в останні Божі дні.

Даниїл представляє "мудрих" останніх днів, яким відкрито таємницю другого розділу Даниїла, і ця таємниця — це відкриття, що перша й остання згадка про царства у біблійному пророцтві полягають у тому, що в образі є вісім царств. Це відкриття підтверджує міллеритське розуміння другого розділу Даниїла, але, щойно його розпізнають, воно сяє вдсятеро яскравіше. Його сяйво, будучи вдсятеро яскравішим, є випробуванням, у якому "мудрі" здобувають перемогу, бо восьме царство, яке є з семи, є також шостим царством — потрійним союзом дракона, звіра та лжепророка. Відтак дракон, звір і лжепророк — це все шосте царство, і разом вони представляють 666.

Навуходоносор був випробуваний одкровенням другого розділу книги Даниїла, і він провалив це випробування. У другому розділі книги Даниїла Даниїл представляє «мудрих», які витримують випробування таємниці образу. Навуходоносор у третьому розділі представляє нечестивих, які провалюють те саме випробування. Навуходоносор, як перший цар першого царства, представляє останнього царя останнього царства. Тому він представляє «людину гріха», людину пророцтва, яку приймають сім церков. Людину було створено в шостий день, і тому число шість є числом людства. Число Навуходоносора — шість. Навуходоносор провалив випробування числа 666 і представляв нечестивих останніх днів. Як символ людини гріха, його число — шість.

Цар Навуходоносор зробив золоту статую, висота якої була шістдесят ліктів, а ширина її — шість ліктів: і він поставив її на рівнині Дури, у Вавилонській провінції. Даниїл 3:1.

Золотий образ був заввишки шістдесят ліктів і завширшки шість ліктів, і його спорудив Навуходоносор, число якого — шість. Образ було встановлено наперекір світлу образу другого розділу, а потрійний опис цього образу, коли розумієш, що число Навуходоносора — шість, дорівнює шість, шість, шість.

Ми продовжимо це дослідження у наступній статті.

Думка про утвердження імперії й династії, що мала б тривати вічно, дуже імпонувала могутньому володареві, перед зброєю якого народи землі не могли встояти. З ентузіазмом, породженим безмежними амбіціями та егоїстичною гординею, він почав радитися зі своїми мудрецами, як цього досягти. Забувши про дивовижні прояви провидіння, пов'язані з сном про великий образ; забувши також, що Бог Ізраїля через Свого слугу Даниїла роз'яснив значення образу, і що у зв'язку з цим тлумаченням вельможі царства були врятовані від ганебної смерті; забувши все, окрім бажання утвердити власну владу і верховенство, цар і його державні радники постановили, що усіма можливими засобами прагнутимуть звеличити Вавилон як верховний і гідний всезагальної вірності.

Символічне зображення, через яке Бог відкрив цареві й народові Свою мету щодо народів землі, тепер мали обернути на служіння прославленню людської могутності. Тлумачення Даниїла мали відкинути й забути; істину мали перекрутити й неправильно застосувати. Символ, призначений Небом, щоб розкрити людським умам важливі події майбутнього, мали використати, щоб перешкодити поширенню знання, яке Бог бажав, щоб світ отримав. Так, через задуми амбітних людей, Сатана намагався зірвати божественний задум для людського роду. Ворог людства знав, що істина, не змішана з помилкою, є силою, могутньою спасати; але коли її використовують для самозвеличення і просування людських задумів, вона стає силою на зло.

"Із своєї багатой скарбниці Навуходоносор звелів виготовити великий золотий образ, подібний у загальних рисах до того, що було побачено у видінні, за винятком одного — матеріалу, з якого він був зроблений. Звиклі до величних зображень своїх язичницьких божеств, халдеї ніколи раніше не створювали нічого такого вражаючого й величного, як ця сяюча статуя — шістдесят ліктів заввишки й шість ліктів завширшки. І не дивно, що в краї, де ідолопоклонство мало загальне поширення, прекрасний і безцінний образ на рівнині Дура, що уособлював славу Вавилону, його велич і могутність, мав бути освячений як об'єкт поклоніння. Про це відповідним чином подбали, і вийшов указ, щоб у день посвячення всі виявили свою найвищу відданість вавилонській владі, уклонившись перед образом." Пророки і царі, 504, 505.